

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 18/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou BAJO LEGAL s. r. o., Landerevova 8, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Branislav Jablonka, PhD., pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoZm 8/2019 zo 4. septembra 2019 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stážnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. CoZm 8/2019 zo 4. septembra 2019 a jemu predchádzajúcim postupom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 36 CbZm 3/2019 z 9. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) výrokom v bode 1 zriadil záložné právo v prospech žalobcu na zabezpečenie pohľadávky žalobcu proti sťažovateľovi v sume 758 876,96 eur spolu so 6 % ročným úrokom zo sumy 758 876,96 eur od 19. februára 2019 do zaplatenia a jej ďalšieho príslušenstva, vyplývajúcej zo súdneho sporu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 CbZm 3/2019 z titulu vlastnej zmenky s doložkou bez protestu vystavenej 11. júna 2012 obchodnou spoločnosťou ██████████ (ďalej len „žalobca“) splatnej 18. februára 2019, ktorú avaloval sťažovateľ, a to k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výroku uznesenia. Napriek skutočnosti, že uznesenie okresného súdu bolo vydané už 9. apríla 2019 a malo byť v zmysle § 331 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odoslané do troch dní od jeho vyhotovenia, sťažovateľ sa o vydaní tohto uznesenia dozvedel až z opravného uznesenia z 23. apríla 2019 doručeného 14. mája 2019.

3. Sťažovateľ bezodkladne písomne žiadal okresný súd o doručenie uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia, ktoré mu bolo doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu 20. mája 2019 bez návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ako aj bez akýchkoľvek príloh. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie, v ktorom namietal okrem iných skutočností aj nedoručenie uznesenia a nedoručenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s prílohami, medzi ktorými mala byť aj zmenka vo fotokópii. Odvolací súd k tejto námietke uviedol, že okresný súd doručoval uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia sťažovateľovi prostredníctvom pošty, keď podľa čísla zásielky bolo zistené, že zásielka bola doručená adresátovi 12. apríla 2019, avšak

na výzvu súdu prvej inštancie o zaslanie doručenky Slovenská pošta a. s. oznámila, že zásielku prevzal švigor sťažovateľa. Z tohto dôvodu okresný súd opätovne doručoval uvedené uznesenie, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 20. mája 2019. Sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu 31. mája 2019, teda v zákonom ustanovenej 15-dňovej lehote. Odvolací súd v napadnutom uznesení uviedol, že odvolacie námietky sťažovateľa týkajúce sa doručovania uznesenia súdu prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné, a to najmä z dôvodu, že sťažovateľovi bolo uznesenie doručené opätovne a tento podal v zákonom ustanovenej lehote odvolanie.

4. Ako z uvedeného vyplýva, odvolací súd vyhodnotil, že uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené až 20. mája 2019 do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa po jeho žiadosti o doručenie. Odvolací súd však celkom zjavne opomenul, že sťažovateľovi bolo doručené iba samotné uznesenie o zriadení zabezpečovacieho opatrenia bez príloh, a to v rozpore s § 331 ods. 1 prvou vetou CSP, podľa ktorého sa spolu s uznesením o zriadení zabezpečovacieho opatrenia doručuje aj návrh na jeho zriadenie (vrátane príloh).

5. Súd prvej inštancie týmto postupom znemožnil sťažovateľovi oboznámiť sa s obsahom návrhu a jeho prílohami, čím mu fakticky znemožnil uplatnenie efektívnych námietok v rámci odvolania, keďže sťažovateľ nevedel, čo bolo obsahom návrhu, nevedel sa vyjadriť k opodstatnenosti a k trvaniu tvrdeného nároku a rovnako sa nevedel vyjadriť ani k osvedčeniu ohrozenia exekúcie zo strany žalobcu. Uvedené platí o to viac, že nárok žalobcu má byť zo zmenky, avšak sťažovateľ sa k tejto zmenke vôbec nevedel vyjadriť, najmä nevedel posúdiť, či je jej vystaviteľom, či zmenka bola daná do zmenkového obehu, či obsahuje formálne náležitosti (t. j. či je formálne platná) atď. Uznesenie okresného súdu je okrem toho podkladom na zápis do osobitného registra (kataster nehnuteľností), už bolo tomuto osobitnému registru odoslané a vyvolalo právne účinky.

6. Keďže odvolací súd uvedené pochybenia zo strany okresného súdu zakladajúce porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľa nenapravil, podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta, že postupom a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu

práva na spravodlivý súdny proces, čo malo za následok porušeniu jeho základných podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Sťažovateľ ďalej poukázal na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej možno rozhodnutím o nariadení neodkladného opatrenia vydaného v rámci občianskoprávneho konania porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania, keďže rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu (IV. ÚS 136/2014).

8. Sťažovateľ zastáva názor, že porušenie spočívajúce v nedoručení uznesenia o zriadení zabezpečovacieho opatrenia spolu s návrhom na jeho zriadenie a všetkými prílohami nie je v prebiehajúcej fáze konania v žiadnom prípade napravitel'né ani odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu v konaní o veci samej. Zároveň toto porušenie predstavuje procesný excés zakladajúci zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 90/2018, III. ÚS 406/2013, III. ÚS 169/2010 a sp. zn. III. ÚS 281/07.

9. Podľa názoru sťažovateľa uvedené porušenie procesného predpisu predstavuje v tomto prípade zároveň aj porušenie princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní, t. j. imanentných súčastí práva na spravodlivý proces. V zmysle ustálenej judikatúry vyšších súdov, právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces. Princíp rovnosti zbraní ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti jej protistrane. Uvedené možno v plnom rozsahu aplikovať aj na prípad sťažovateľa, ktorý bol v dôsledku porušenia procesného predpisu v rámci

konania postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako žalobca. Na majetok sťažovateľa totiž bolo uznesením zriadené zabezpečovacie opatrenie – záložné právo na nehnuteľný majetok sťažovateľa v hodnote viac ako milión eur, a to navyše v situácii, keď sťažovateľ ako avalista zmenku uvádzanú žalobcom nepodpísal a táto je tiež z hľadiska formálnych náležitostí neplatná pre neurčitost' platobného miesta (čo sťažovateľ namietal po predložení jej kópie v rámci doručovania žaloby na vyjadrenie sa k nej). Navyše, tento zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa môže trvať neobmedzene dlhú dobu do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04. 09. 2019 v konaní vedenom pod sp. zn.: 16 CoZm 8/2019, porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 04. 09. 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 16 CoZm 8/2019, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Právomoc ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného

dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že namietaným postupom a uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia – záložného práva na majetok sťažovateľa, boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Sťažovateľ nesúhlasí s procesným postupom okresného súdu, ktorý nebol napravený v odvolacom konaní a ktorý spočíval v doručení uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia sťažovateľovi bez návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a bez príloh, čo je v rozpore s § 331 ods. 1 CSP. Uvedeným postupom bolo sťažovateľovi znemožnené oboznámiť sa s obsahom návrhu a jeho prílohami, čím mu okresný súd znemožnil uplatnenie efektívnych námietok v rámci odvolania. Súčasne bol porušený princíp kontradiktórnosti konania, ako aj princíp rovnosti strán v konaní, keďže sťažovateľ sa dostal do nevýhodnejšieho postavenia oproti žalobcovi.

19. Ústavný súd konštatuje, že inštitút „zabezpečovacieho opatrenia“ po rekonštrukcii civilného práva procesného s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol Civilný sporový poriadok. Jeho účel vymedzuje § 343 ods. 1 CSP, podľa ktorého zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravuje primerane § 324 a nasl. CSP (ustanovenia Civilného sporového poriadku o neodkladnom opatrení).

20. Zabezpečovacie opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého cieľom je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo neuspokojenia pohľadávky veriteľa (M. Števček a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2016, s. 1155).

21. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Ústavný súd podotýka, že nespúšťa zo zreteľa rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení, najmä oslabenie dočasnosti a provizórnosti neodkladného opatrenia, keďže jeho vydanie nemusí obligatórne nadväzovať na konanie vo veci samej (IV. ÚS 282/2018).

22. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva

na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (IV. ÚS 136/2014).

23. Pokiaľ sťažovateľ namietal pochybenia v procesnom postupe okresného súdu, ktorý mu doručil uznesenie o zriadení zabezpečovacieho opatrenia až na základe jeho žiadosti, a to až o viac ako jeden mesiac po vydaní tohto uznesenia, čo je v rozpore s § 331 ods. 2 CSP, ústavný súd konštatuje, že išlo síce o nesprávny procesný postup okresného súdu, avšak krajský súd považoval lehotu na podanie odvolania proti uzneseniu okresného súdu za zachovanú a námietkami sťažovateľa sa meritórne zaoberal. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje uvedený nesprávny procesný postup súdu za postup, ktorému chýba ústavnoprávna intenzita.

24. K najpodstatnejšej námietke sťažovateľa o nedoručení uznesenia o nariadení zabezpečovacieho opatrenia spolu s návrhom na jeho nariadenie a s prílohami, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť v odvolaní účinne namietat relevantné skutočnosti proti uzneseniu okresného súdu, krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že táto argumentácia je nedôvodná, pretože procesným postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces ani nedošlo ku konaniu v rozpore s princípom rovnosti zbraní, pretože sťažovateľ podal v zákonom ustanovenej lehote odvolanie, na základe ktorého odvolací súd vykonal meritórne preskúmanie uznesenia okresného súdu.

25. Ústavný súd k uvedenej námietke sťažovateľa konštatuje, že v danej veci nebol procesný postup súdu v súlade s § 331 ods. 1 prvou vetou CSP. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti neuviedol ani jedinú konkrétnu námietku, ktorú v dôsledku toho nesprávneho procesného postupu okresného nemohol v odvolaní proti uzneseniu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia predostrieť a ktorou sa krajský súd preto nemohol riadne zaoberať. Ako zo sťažovateľom doručených príloh vyplýva, sťažovateľ možnosť podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu využil a okrem nesprávneho

procesného postupu okresného súdu namietal aj nesplnenie podmienok pre nariadenie tohto opatrenia, keďže namietal neodôvodnenosť obavy z možného ohrozenia exekúcie, ako aj neprimeranosť zriadeného zabezpečovacieho opatrenia. Krajský súd jeho odvolacie námietky riadne preskúmal, využijúc postup podľa § 387 ods. 2 CSP a dospel k záveru o potrebe nariadenia zabezpečovacieho opatrenia spočívajúceho v zriadení záložného práva v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky proti sťažovateľovi vyplývajúcej zo súdneho sporu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 36 CbZm 3/2019 z titulu vlastnej zmenky bez protestu, ktorú avaloval sťažovateľ, a to k nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľa. Sťažovateľ ako žalovaný dostal reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ žalobcu. Postup a rozhodnutie krajského sa tak nejaví byť v rozpore s obsahom zásady kontradiktórnosti konania či rovnosti zbraní, ktoré sú pri inštitúte neodkladného opatrenia na súde prvej inštancie odsunuté do úzadia a k ich naplneniu dochádza až v štádiu odvolacieho konania.

26. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

27. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

28. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 16 CoZm 8/2019 zo 4. septembra 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu